

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278484480/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

ja ingen havde vel nogensinde så meget som tænkt på det. Fiskere havde de været, Søn efter Fader, lige fra hine første Fiskerpar, som en Storm i Stenalderens Dage forsoeg fra Jyllands Kyst; som hjælpeløse drev på Havet i deres hulede Træstammer, til de, ved et Under, landede på dette ukendte, ubeboede Land, som de aldrig mer kom fra . . .

Men Bek? Nej, han lignede jo heller ikke de andre, som alle var Brødre og Søstre, én tæt Familie. Han måtte være kommet her over fra Fastlandet, som han selv, en Gang. Men hvornår? Og nu skulde han de her, en Fremmed, ikke som de andre ned i en Jord, hvor han mødte sin egen Slægt i hver eneste Sandkrumme.

Erik Lange dukkede ud i det dybe Skår mellem „Byens Bakke“ og Nordbjærg, og standsede brat, som han altid måtte, hvor ofte han så end var kommet den Vej.

Bag de sandede Hjulspor lå „Ørkenen“ for ham. Kulsort, stenet og øde, svagt skimlet af Reusdyrlav, med en enlig Fyrr længst ude i Øst, dukket som et ensomt Elsdyr, der flygtet fra Kysten efter Føde, nu stirrede forstenet over denne milevide Flade, denne tomte Havbund, overspunden af Sandflugtens Grene, knoklet af Stenrevenes Rygrade og de gamle Flintesmedjers Hvirvler, kranset af Horizontens Klitter som af blående Uvejrsskyer.

Der grøede lidt Lyng og Marehalm ved Vejstriben. Telefonstængerne hældede under Nordbjærgs Skrænt, der så fortabt ud over Ørkenen. Et kummerligt Krat hang på dets Side, som et lille Dyr, der skræmt var sprunget derop. Telefontrådene pib svagt, næsten uørligt.

Gennem Tiderne havde Fyrren stirret derude, mens Kimningens Klitter rejste sig og faldt og vexlede som Himlens Skyer, og Sandskornenes hvislende Flugt gik som Regn og Storm gennem dens Krone. En Hares flygtende Fod fik Stenene i Revene og Oldtidens Smedjer til at smutte, uanset og usporligt som Døgnene, som Årene. Et Drøn, et Fugleskrig lød ind fra Havet. Mørket kom og slettede Horizont og Tid.

En Funke sprang op, fjærnt i Mørket som en plud-

selig Tanke, et Minde, og glemtes. Lidt efter fødtes et nyt Blink, endnu langt længere borte, før sildigt og for-gæves. Til omsider det første vågnede påny og for sent spurgte efter Svaret. Det var Fyrene, Fyrtårnet på Øens Østspids, en Mil ude, og Fyrskibet to Mil til Havs, der søgte hinanden gennem Mørket — som Menne-skene . . .

Han havde rejst — han havde rejst Jorden rundt, før han var femten Aar, rejst lige siden sin Fødsel på en af Fiidjøerne i det stille Ocean, hvor de begravede hans Moder. Og han var endt her i Ørkenen.

Hans Fader havde jo været en af de Omflakkende, en af de Fredløse, hvem Kunsten er Rejsepeuge. Hvad havde han ikke lidt, den lille, stille Provinspige, under denne rødlose Skitten Sted og Sprog, denne Feberhigen, denne aldrig mættede Nyhedsjagt — før hun, tusinde Mile fra sit gamle Hjem, hin skovbeskyggede Vig, fik Fred midt i en fremmed Verden og et fremmed Sprog? Var hans dybe Træthed ej alene fra hans egen Rejse, men fra hendes?

I et Anfald af Anger havde Faderen besøgt hendes Hjem i de østjyske Skove, og Erik dér fundet sin Havn — som de styrede forbi mod nye, ukendte og skræmmende.

Den ganske Jord havde Faderen krasset ned på sine Lærreder og solgt til høje Priser. Men aldrig hin lille, grønne Vig.

„Hvorfor græder du? Nu rejser vi jo!“

Erik Lange knugede Hånden hårdt om Stokken.

Ja, hvorfor græd Moder i sin Tid? hvorfor lod hun sit Liv, ene, på den anden Side Jordkloden, borte fra sit Fædreland og sine Kære? Hvorfor havde han aldrig kendt nogen Stue, nogen Sti, nogen Himmel, noget An-sigt, der var hans? hvorfor var, alt i Vuggen, alle Hori-zonter styrtet sammen over ham og havde nu begravet ham her?

For at Faderen kunde stille sit Kunstnerkrav på Verdens Hovedstæder og Afskroge, Zonernes skiftende Farver og alle Solnedgange og Stjernehimle, på at krese Jorden rundt med Solsystemet? for at han kunde skabe en Hob febrilske, farveflimrende Billeder, spredt Verden over, i amerikanske Millionærers Samlinger, i indiske